

Livet från den röda sidan.

-”Nej jag ska inte ha någon setter” sa jag till kompisen som ringde och sa att hennes arbetskamrat hade settervalpar som var såå söta.

-”Klart du ska ha det, jag skickar en bild!”

På bilden var det en vansinnigt söt liten röd rackare i samma sekund smälte mitt hjärta en aning. I den sekunden började även tankarna och planeringarna ta form. Jag ringde min sambo (nuvarande make) och hörde mig för om lite praktiska saker och ringde sedan upp min vän med orden (jag minns det som igår) -”Jag är ledig imorgon, jag kommer och tittar på valparna då”

Följande dag åkte jag då dit för att ”titta”, ja vi vet ju alla hur det brukar gå, och när jag anländer så öppnas dörren och ut på trappen rumlar två nyvakna åttaveckorsvalpar ut. Jag var såld, fullkomligt.

Tänk att jag då inte hade en aning om hur mitt framtida liv och kommande vardag skulle se ut, att det i princip skulle vända upp och ner och bak och fram på nästan allt. Enbart i positiv mening.

En lördag hämtade vi hem honom, min första egna hund. Han som skulle komma att förändra mitt liv, bli mitt livs kärlek och min bästa vän. Må han vila i frid!

Fullt ös med setter lös råder mitt måtto, även fullt ös med setter kopplad. Fullt ös nästan jämt.

Livet kom att bli till en vardag där man fick ett litet monster som behövde aktiveras och leka, senare en större buse som behövde sträcka på benen och leka, en buse som ville vara med överallt och.. leka.

Vad visste jag då om allt tok man man skulle få vara med om under dessa år? Till exempel lyckan över ett fullt dike i mars månad och det årets första simtur, i koppel med mig promenerandes bredvid.

Eller den gången han i smyg puttade upp kompostgallret och gick ut på äventyr själv. Plötsligt så ropar någon ”hallå” i vår dörröppning. Jag går dit och ser en kvinna från kvarteret med min hund i någon annans koppel. -”Ja han stod plötsligt i vårt vardagsrum medan jag vilade på soffan”.

Vad visste jag då om de kurser man skulle gå? Valpkurs, handlerkurs (jag som Aldrig i min vildaste fantasi skulle hålla på med hundutställningar), helgkurs för att träna fågeljakt, för att nämna några.

Vad visste jag då om att mina ögon skulle se annorlunda på ett stort öppet fält, eller en skog utan någon närliggande bilväg? Det jag ser nu stavas f r i h e t och l y c k a.

Vad visste jag då om att vi skulle få en vardag likt småbarnsföräldrar med hunddagislämning och hunddagishämtning och lek med hundkompisar på fritiden. Vi började omprioritera i livet vilket resulterade i en flytt på 15 mil, i grund och botten tack vare jocken.

Ett soffbyte var också nödvändigt då det inte är ett alternativ att ha hundförbud i soffan. Det är mer lättskött med skinnsoffa än tygsoffa!

Det jag inte visste då vet jag nu, tror jag--> Att jag inte har en aning om hur man gör en vardag Utan en setter. Hur gör man? Jag har helt glömt bort. Hur ska man planera sin dag? Vem ska slå följe till dagis när människovalparna ska lämnas? Vem ska hjälpa till med rengöring av middagssporlinet? Och golvet! Vem skulle värma fötterna i sängen, eller värma huvudkudden eller för den delen uppta hela sängen så man får sova med benen utanför och vakna ”utvilad” som en ledbruten ostbåge?

Utan ett koppel i handen känner jag mig naken, utan en hund som ska sitta med vid matbordet är inte en fullständig måltid. Utan rekreation i skog och mark blir jag knäpp, fast jag skulle aldrig åka dit utan hunden. Mitt liv utan en hund är som en kropp utan själ.

